

MEDLIN KEŠ

Izgubljena jagnjad

Preveo
Nikola Pajvančić

■ Laguna ■

Naslov originala

Madeline Cash

LOST LAMBS

Copyright © 2026 by Madeline Cash

Published by arrangement with Farrar, Straus and Giroux,
New York.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

*I deca su se smejala i igrala
kada su videla jagnje u školi.*

Situacija sa zunzarama u crkvi otela se kontroli. Za to je bila kriva gospođa Findl – ona je donela zunzare a to je bilo neoprostivo, ne pred Bogom, već pred ocem Endruom, koji nije uspevao da zunzare istrebi, ne zzato što se nije trudio – isprobao je on svaku zamku, sprej i pljeskalicu koje nudi savremeno tržište – ali je njegov trud imao zanemarljivo dejstvo na njihovu pozamašnu populaciju. Činilo se zapravo da se ona uvećava. Otac Endru je pomišljao da bi zunzare uskoro mogle da privuku neke veće štetočine – možda paukove zunzarojede, koji bi mogli da privuku, recimo, žabe, koje bi mogle da privuku pacove, koji bi mogli da privuku mačke, koje bi mogle da privuku kojote, koji bi mogli da privuku nekog većeg sisara kojotoždera i tako dalje i tako bliže. Kriva je bila gospođa Findl jer je ona unela u crkvu onu biljku, „kao što je to Bog učinio trećeg dana!“. Gospođa Findl je prisustvovala svakoj crkvenoj aktivnosti u društvu svog deteta, koje je imalo oštećenje mozga, i zato je uvek išlo sa antifonima, kao za streljanu – orgulje su je plašile – i povremeno je donosila biljke iz rasadnika gde je

volonterski negovala orhideje. Sigurno nije znala da u zemlji ima jaja gljivičnih muva, ali zašto uopšte donositi biljku u crkvu?, pitao se otac Endru. Nije to botanička bašta. I to ne bilo koju biljku, nego monsteru – što znači čudovište na latinskom, slutio je otac Endru, iako nije bio siguran, jer nije studirao latinski na bogosloviji, već je zapravo diplomirao francusku kinematografiju. Biljka se nalazila na vrhu njegovog spiska razloga za neomiljenost gospođe Findl. Na tom spisku razloga za neomiljenost gospođe Findl nalazila se i činjenica da nikada nije ništa uplaćivala prilikom kvartalne akcije za popravku crkvenih zzvona, ali se jeste kvartalno žalila na nedostatak crkvenih zzvona. Takođe je imala naviku da kaže „Lepo sam rekla“, iako, zapravo, uopšte ništa nije rekla. Niko se ne seća da je ona iznela neku originalnu misao niti doprinela nekom razgovoru. Samo bi nakačila „Lepo sam rekla“ na tuđu opasku, što je bilo i neiskreno i nesnosno i verovatno ukazivalo na neku dublju karakternu manu, možda čak i na urođeno zlo koje potiče još od one pretkinje gospođe Findl koja je zagrizla jabuku – ili je bar tako otac Endru govorio državnom terapeutu na njihovim obaveznim susretima. Posle one nedavne neprijatnosti sa sveštenicima i ministrantima, Crkva Naše Gospe od Patnje uvela je izvesne strukturne promene u svoj program, na primer nedeljnu radionicu Saglasnost uz Hrista, poverenika za intimnost u svakoj ispovedaonici i obaveznu psihoanalizu za duhovnike kod novoimenovanog parohijskog psihijatra. Parohijski psihijatar je često pripisivao „latentnu mizoginiju“ oca Endrua prema gospođici Findl „potisnutoj seksualnoj želji“, a s tom dijagnozom se otac Endru nipošto nije slagao. Nije on potiskivao ništa – bio je on s velikim brojem žena, tačnije sa trideset tri, sa po jednom za svaku godinu Isusovog života – pre nego što je stupio u bogosloviju. Uz to,

ozbiljno je sumnjao da bi se njegove muževne želje ispoljile prema gospođici Findl, koju je zapravo često zamišljao da bi *potisnuo* karnalne porive.

Tog dana, prvog aprila, na suvom vrhuncu kišne sezone, otac Endru se spremao da krene i stigne na projekciju *cinéma français* u art bioskopu *Retro* kada je na vrata njegovog kabineta zakucala najmlađa kćerka Flinovih, Harper. Ona nije dolazila u crkvu otkako su njeni rešili da imaju otvoren brak. Otac Endru je voleo da sebe smatra progresivnim sveštenikom, ali „aranžman“ u braku Flinovih nije mu delovao ni istraživački u smislu ludih šezdesetih niti opravdan u novodopskom liberalnom poli-multi-pan smislu, već pre kao kreativan način da oba supružnika nanesu što više bola jedno drugom i njihovim trima kćerkama. Harper sada ima jedva dvanaest godina, pomislio je, možda trinaest.

Harper se ušunjala u njegovu kancelariju. Vitraži su širili svetlost duginih boja preko njenog lišca. Njenih pegica. Pomalo prćastog nosića. Kosa spletena u dve francuske pletenice, mekana i smeđa kao klupa za molitvu. Kao negovan konj. Tri devojčice Flinovih – Abigejl, Luiza i Harper – više nisu dolazile na misu. Nisu dolazile ni na nedeljnu službu i često su izostajale sa školskih skupova u kapeli sredom. Donosile su falsifikovana opravdanja školske bolničarke iz Škole Svetih kćeri da opravdaju izostanke: zubobolja, ženski problemi, ušinuće vrata zbog naglog kočenja, prinuda izazvana pokvarenim mlekom. Zbrisale su sa amaterske predstave *Nojeva barka* i kasnije su ih primetili na parkingu, lavicu, liscu i ježa, kako dele cigaretu. Te godine nisu volontirale u zimskoj akciji prikupljanja hrane, nisu učestovale u šetnji Hrišćani za lek, u trci na tri noge za tronoge pse, Tomboli za žrtve traume niti Štrikanju za šizofreničare. Za te izostanke zbilja nije bilo opravdanja otkako je crkva uvela virtuelne

verske obrede. Otac Endru je bio prilično poštovan zbog prilagođenosti digitalnom dobu, zbog svoje fleksibilnosti kada je misa u pitanju. Sve bogomolje u gradu prilagodile su se promenama – rabin Hofman je čak uveo uslugu mobilnog obrezivanja: Vozimo kilometre da secnemo centimetre. Pa ipak, sestre Flin i čitava porodica Flin bile su odsutne bez opravdanja. Otac Endru se setno prisećao koliko su nekada volele Amatersko pozorište za autizam – prava šteta.

„Sedi, Harper.“

Otac Endru je pokazao na praznu stolicu pred sobom. Iako Biblija uči da ništa nije slučajno, dugački izostanak Flinovih prekinuo je Bad Flin, otac, koji je pokucao i seo na istu tu stolicu tek nekoliko dana ranije.

„Sedi, Bade“, rekao je tada otac Endru.

„Oče, čisto hipotetički, recimo da jedan moj drug želi da okonča svoj boravak na zemlji. Kako bi to ispalo, duhovno gledano?“, upitao je Bad.

„Kako bi to *ispalo*?“

„Mislim, da li bi otišao u pakao, sto posto?“

„Pa, samoubistvo jeste smrtni greh. Bog odlučuje kada će nam doći čas. Oduzeti mu to pravo je svetogrđe...“

„A sigurni ste da niko ne može da se izmigolji? Da je sistem potpuno utegnut?“

„Kao aerodromsko obezbeđenje?“

„Svetogrđe, kažete?“

Otac Endru je stoički klimnuo glavom.

„Zvuči ozbiljno.“

„Možda bi tvoj *drug* želeo da preispita taj poriv?“

„Da, možda.“

Začulo se prodorno kreštanje divljih papagaja. Ptice su pre nekoliko godina pobegle bogatom kolekcionaru egzotičnih ljubimaca i svile gnezzda među tavanskim gredama

crkve. Otac Endru se nadao da bi papagaji mogli da počnu da tamane zunzare, što bi bilo prirodno rešenje njegovog problema, ali se činilo da su zadovoljni samo potragom za orašastim plodovima, čije su ljuske ispuštali na oltar poput podrugljivih darova.

„Hvala vam, oče.“

Dok je Bad Flin bežao iz kabineta, ubacio je novčanicu od pet dolara i karticu iz *Mangorunija* u korpu za priloge. Falio je samo još jedan pečat za besplatan smuti. Sada je njegovo mesto zauzela Harper, s rukama sklopljenim u krilu. Zgužvana košulja ravno joj se spuštala preko grudi, preko tela koje još nije započelo putovanje od devojčice ka ženi. Naravno, otac Endru nije razmišljao o tom putovanju Harperinog tela, jer bi to bilo pogrešno i bez sumnje bi zahtevalo nove posete parohijskom psihoterapeutu.

„*Blagoslovitemeočejersamgrešila*“, rekla je Harper Flin.

„Želiš da se ispovediš, Harper?“

„Aha. Prekršila sam devetu zapovest.“

„Lažno si svedočila?“

„Aha“, rekla je. „U stvari, stalno lažem. Svakog dana, po nekoliko puta na dan. Kad god mogu, i to o potpuno nebitnim stvarima, kao, ako me tata pita šta smo imale za ručak u školi, ja kažem salatu od testenine i voće, a imale smo pileće medaljone i štapiće celera.“

„Možda bi trebalo da ispitamo uzroke za tu tvoju potrebu da izmišljaš.“

„Ja sam kreativka.“

„Hajde da zaronimo malo dublje. Kako je kod kuće?“

„Mislim da moj tata pokušava da se ubije.“

„Zbog čega to kažeš?“

„Na kompjuteru je pretraživao *najbezbolniji način za samoubistvo*.“

„Voleo bih da ti i tvoje sestre ponovo dolazite na misu. U teškim vremenima tama nas lakše obuzme.“

„Mi smo reformisane.“

„Mislim da bi vam atmosfera u principu bila bliska.“

Harper je volela kad joj se obraćaju kao odrasloj osobi. Otac Endru je video kako se iza njenih očiju vrte zupčanici. Osetio je nežnost prema toj maloj katolikinjici koja se udaljila od crkve.

„Čekajte, nisam završila ispovest.“

Harper je iz džempera izvukla ružičastu elektronsku cigaretu i povukla dugačak dim. Uređaj je prijatno zapucketao. „Krala sam trizoletin gospodina Fridmana iz apoteke i sad ga prodajem u školi. Ponekad podmetnem požar iza perionice. Ja sam smislila nadimak oca Hejvorta – otac Gejvort – i baš se primio. Slala sam skandinavsku pornografiju svima na tatinoj mejl-listi na poslu – to je prilično specifičan žanr, ima dosta krzna. Sad kad sam došla, zabola sam džepni nož u gumu crkvenog kombija. Sama sam naučila latinski da bih se sprdala sa pentekostalnom grupom u školi, palila sam šake lupom i tvrdila da su to stigme. Napravila sam ozbiljan minus na maminoj kartici tako što sam kupovala na korejskim veleprodajnim sajtovima. Ukrala sam nekoliko mišolovki iz *Skviki marta*. Još ne znam šta ću s njima. Prošle nedelje sam oslobodila jastoga iz akvarijuma u *Zlatnom zmaju* i ostavila ga u sestrinoj kadi. I odsekla sam Misinu pletenicu u svlačionici posle tenisa i ubacila je u poštansko sanduče njene majke.“

„To je priličan spisak“, rekao je otac Endru, trudeći se da zvuči smireno. Seksualnost oca Hejvorta oduvek mu je bila sumnjiva, svima im je bila sumnjiva. „Ali nije mi promaklo to što si ovu posetu započela priznanjem da si sklona neistini.“

„U pravu ste. Sve sam to izmislila samo da bih vas isprovocirala.“

„A zašto?“

„Ne znam.“

„Ti si veoma zrela devojčica za svoje godine.“

„Da mi neko stavi pištolj na čelo, rekla bih...“

„Niko neće da ti stavi pištolj na...“

„Da mi neko stavi pištolj na čelo, rekla bih da se neverovatno, bolno, legendarno dosađujem.“

„Razumem. Nepokornost banalnosti.“

„Ja sam žrtva zanemarivanja.“

„Mi nudimo virtuelnu veronauku...“

„Ne želim da idem na virtuelnu veronauku.“

Harper je povukla dim iz vejpa.

„Da li si se odrekla vere?“

„Moja vrlina je postteokratska.“

Ponekad, u dubokim tišinama poput one koja je nastala između Harper i oca Endrua, on je imao utisak da čuje okean kako zapljuskuje betonski kej Luke Alabaster™. Iako, s obzirom na udaljenost crkve od mora, to, naravno, nije bilo moguće. Trik sluha, pomislio je, kao kad osluškuješ školjku.

„Znači, idem u pakao?“, upitala je Harper.

„Ne, Harper.“

„Ekskomuniciraćete me? In *latae sententiae*?“

„Nije na meni da o tome sudim.“

„Bukvalno jeste na vama da o tome sudite.“

„Podajte caru carevo, a Bogu božje.“ Otac Endru je razdražljivo oterao zunzaru. Imao je milosti prema porodici Flin.

Kada je tog popodneva krenuo iz crkve, otac Endru je vrludao između klupa, sakupljao ljuske orašastih plodova, vraćao pesmarice u pregrade, ispraznio pepeljare sa sastanka anonimnih alkoholičara. Zaključao je velika vrata i odlučnim korakom prešao parking, pa je kleknuo i izvukao džepni nož iz leve zadnje gume crkvenog kombija.

Bad Flin je uzeo četiri trizoletina koja je ukrao iz ćer-
kine sobe, izmasturbirao u kuhinjsku krpu i spremio
se da se minivanom odveze pravo u more. Na suvo-
začkom sedištu uzdizalo se globalno svetilište ambalaže od
dostavljene hrane – meksičke, tajlandske, indijske, kineske,
etiopske, pa čak i hrane iz nezzavisne ostrvske nacije Tuvalu
– čija je ukupna težina bila tolika da ju je unutrašnji sistem
automobila protumačio kao prisustvo omanje osobe i počeo
da pišti, opominjući posude da vežu pojas. Opipao je papi-
rić čokoladice od pomešane mlečne i crne čokolade. „Slade
je kad je gorko“, poručivala je etiketa. Surova marketinška
podvala, pomislio je Bad, uveravanje potrošača da uvođenje
poteškoće u nešto inače čisto i dobro samo pojačava tu čistotu
i dobrotu. Opšte je mišljenje da je čokolada već dobra – zašto
bi morala da bude bolja? I zašto bi promena, naročito nega-
tivna, ostvarila taj cilj? *I ovako je sasvim dobro* – tako bi glasilo
Badov slogan. *Pristojan, dosledan, uglavnom pouzdan Flin.*

Bad je u retrovizoru pogledao svoj lik – svoj oreol proređe-
ne kose; bilo je to lice čoveka koji već nekoliko predsedničkih

mandata nije kul. Čoveka koji je u mladosti razmatrao, ali na kraju odustao od tri različite ironične tetovaže i čoveka koji se sve ređe, kao što mu je kosa postajala sve ređa, prepuštao nekim materijalnim fantazijama koje, potpuno jasno, više nisu moguće. Uprkos oronuloj spoljašnjosti, njegova unutrašnjost bila je pouzdana poput motora nemačkog automobila. Nalazi nedavne kolonoskopije, endoskopije i skringinga za kolorektalni rak svi su bili uredni, što je značilo da neće skoro umreti, ili da bar neće umreti od prirodnih uzroka.

Bad obično nije voleo kad na radiju mnogo pričaju. Činilo mu se da prisluškuje tuđi razgovor. Sada je voditelj, međutim, izveštavao o dva čoveka koji su pobjegli iz lokalnog zatvora koristeći samo fiksni zubni ritejner, i to je, morao je priznati, bilo zanimljivo. Nedovoljno da promeni planirani tok večeri, ali dovoljno da se još malo zadrži ispred kuće. Ipak, dok bude vozio u more, Bad je želeo da sluša nekakvu strastvenu rokersku baladu, nekakvog neustrašivog barda koji grmljavinu opisuje kao „baršunastu“ i peva o tome kako ga „vodi svetlost“. Bad, međutim, da ga ubijete nije mogao da provali kako se koristi blutut u kolima.

„Klikni na 'upari s uređajem'.“ Njegova ćerka, srednja – kako se ono beše zove? – Luiza! – stajala je kraj prozora.

„Prepala si me, srce.“

„Stojim ovde već, ono, minut i po!“

Mahnuo joj je da uđe u auto. Ona je to otezala, kružila je oko kola poput malene planete, pre nego što je sklonila ambalažu i zauzela mesto suvozača. Žene su eterična bića, pomislio je Bad, jednom nogom večito u nekom drugom svetu. Na radiju je počela emisija pod nazivom *Društveno svetlo*, o mladim zvezdama koje su pronašle Isusa. Bad je neopisivo mrzeo tu emisiju. Vrteo je dugme dok nije naišao na hard-rok stanicu.

„Ovo je“, rekao je Bad, „moj tajni porok.“

Mada, koji je to pa javni porok, pomislio je Bad.

Luiza Flin je rafalno kijala u pregib lakta i prskala kontrolnu tablu. Deca uvek ostavljaju trag. Kao mali puževi.

„Nazdravlje“, rekao je Bad.

„Šta ćemo za večeru?“

„Reci mami da naruči nešto kod *Fabija*.“

„*Fabio* se zatvorio. Ono, pre dva meseca.“

„Dete. Zar ne možeš prosto da odeš u kuhinju...“ Bad je primetio kako u ćerkinim očima buja ženski prezir. „Mislim to u strogo feminističkom smislu. Ono, bez obzira na rod, trebalo bi da umeš da staviš vodu da proključa.“

Bad se upitao hoće li mu, uprkos tom gafu, Luiza ipak ponovo pokazati kako se koristi blutut.

Činilo se da imaju problema u uspostavljanju dijaloga. Zato su umesto toga zurili u kuću pred sobom, kuću koju su kupili njegovi tast i tašta i često ga podsećali na tu činjenicu. Trebalo ju je okrečiti, trebalo je srediti travnjak. Verandu oko kuće ozbiljno su načele drvene grinje i ponegde je bila ulegnuta. Zvončići za vetar, na koje je Ketrin, u sklopu terapijskog umetničkog projekta, okačila mlečne zube dece, uznemiravajuće su zveckali na povetarcu. Badu su bili užasni, ali je odlučio da se drži pravila *biraj svoje bitke*, jer će kad-tad neminovno iskrsnuti nešto vredno tvrdoglavog otpora – kao što je bio slučaj sa bojom ulaznih vrata, koja je Ketrin želela da ofarba u narandžasto – „niko u ulici nema narandžasta vrata, Vilijame“ – pa ju je Bad podsetio na svoju toleranciju i diplomatiju u vezi sa zubićima-zvončićima, pa su se dogovorili da vrata budu svetloplava. Sada su se uveliko ljuštila.

Njihova kuća nije bila građena da izdrži zemljotres, iako je iznutra izgledala kao da ju je zemljotres već zadesio. Odeća je bila razbacana, nagomilana i napuštena: školske

uniforme – cipele sa kopčama, plisirane suknje, kecelje, džemperi – štitnici za zube, beretke, kopačke, marama sa letnjih kampova i plaštev iz školskih predstava. Sve je bilo obeleženo inicijalima ili monogramima. Njegove ćerke gajile su posesivnost prema najčudnijim predmetima – snežnoj kugli, kapi za skijanje, kutiji bajatih kukuruznih pahuljica. Zašto svojatati kantu za zalivanje, pitao se Bad, kad nemaju nijednu biljku? Sve tanjire prekrivala je skrama kaše od heljde. To je bila jedina namirnica koju je jela njegova najmlađa ćerka Harper, zbog dijetetskih ograničenja. Tapete, išarane crtama koje su beležile rast devojčica, sada su bile potpuno unakažene porukama na šatrovačkom i crtežima leptira. Badova monografija o ekstremnim terenima za golf pridržavala je prozor koji nije dobro dihtovao. Društvena igra čiji je cilj bio kolonizacija neke susedne zemlje većito je stajala na trpezarijskom stolu, sa plastičnim vojnicima zamrznutim u mestu. Jastuci sa izvezenim biblijskim stihovima koje im je poslala njegova majka sada su bili umrljani sjajem za usne i krvlju iz nosa. Iz ovih žena neprestano je curila krv – iz noseva, kolena i drugih mesta – i Bad se pitao kako im uopšte ostaje dovoljno krvi u telu.

U dnevnoj sobi visio je portret Ketrin u matrijarhalnoj pozi. Prošle godine je, za Badov rođendan, dala da se njene fotografije uvećaju do gotovo prirodne veličine, što je izazvalo jednu od njihovih poslednjih svađa pre „aranžmana“.

„Naravno da mi se *sviđa*, samo mi nije jasno šta će mi tvoja slika. Nisam negde u zarobljeničkom logoru. Viđam te svaki dan.“

Ketrin je započinjala rečenice pa ih odsutno prekidala sa nadmenim, zvaničnim držanjem, oslovljavala ga je sa Vilijam, iako se on zapravo uopšte nije tako zvao. Bio je Bad, čak i u izvodu iz matične knjige rođenih. Samo Bad.

„To je lep znak pažnje, Vilijame.“

„Naravno, mislim, i sat je lep znak pažnje. Dušo, samo se šalim.“

Ketrin je već postajala daleka, zagledana u neko udaljeno svetlo ispod zatvorenih vrata. Možda Bad ipak nije vešto birao svoje bitke pa je negde usput izgubio čitav rat.

Bad je prestao da otvara fioke u kući pošto je, tražeći je-lovnik za dostavu, pronašao rolnu ekstra-velikih kondoma sa smanjenim trenjem. Pretpostavio je da kondomi ne pripadaju njegovim ćerkama tinejdžerkama, čiji su školski Dani seksualnog obrazovanja prošle godine zamenjeni Danima uzdržanosti, a predavanja o ženskom zdravlju keramičkom radionicom, što je značilo da kondomi pripadaju njegovoj ženi, što je značilo...

„To je *dobro*“, rekla je Ketrin. „Pozitivan korak za naš brak.“

„Ne mogu ni da zamislim kako je to pozitivan korak za naš brak“, rekao je Bad.

„Pa, svejedno je korak. Možda iskorak u stranu.“

Osećao se poput vojnika u onoj društvenoj igri, zaleđen u mestu dok se ostale figure pomeraju oko njega.

„Ja ne želim da napravim iskorak! Ni u stranu ni bilo gde drugde!“

„U tome i *jeste* problem.“

Pošto je po njihovom sada već zastarelom dogovoru Ketrin bila roditelj koji ostaje kod kuće, Bad je bio jedini hrani-lac porodice, zbog čega su trpeli ozbiljne finansijske pritiske.

„Ako ti zatreba da ti pozajmim neki dolar, samo reci“, ponudio je jednom Džim Doerti, njihov komšija i Badov kućni neprijatelj.

„Snalazimo se, Džime.“

„Samo kažem“, rekao je Džim Doerti, podrezujući nepo-kornu grančicu na svom topijaru.

Bad je bio menadžer za račune i sisteme u Luci Alabaster™ – to nije bila neka zabačena komercijalna arterija, već glavna luka čitave zzapadne obale, najveća kapija za domaću i međunarodnu trgovinu. Bilo je to čudno mesto za rad, sa sumnjivim poslovnim praksama, ali Bad nije postavljao nepotrebna pitanja i dobro su ga plaćali. Luka Alabaster™ je svojim zaposlenima nudila konkurentne plate i vrhunsko zdravstveno osiguranje za Bada i njegovu porodicu. Ako bi Bad ili neko njegov, recimo, stradao u avionskoj nesreći ili ako bi njegove devojčice postale žrtve jednog od sve popularnijih školskih masakara ili ako bi poremećeni ubica upao usred noći i sve ih zaklao na spavanju – sve bi bilo finansijski pokriveno. Baš prošlog meseca Ketrin je uklonila mladež, iako je Bad bio prilično siguran da je stvar čisto kozzmetička, pa je i to pokriveno. Svejedno, Flinovi su bili bezdan troškova. I zato, uprkos konkurentnim platama Luke Alabaster™, kada je došlo do „aranžmana“, Bad nije mogao da priušti sebi drugi dom, pa čak ni privremeno. Prošlog meseca je prešao u minivan pošto je njegova asistentkinja videla Ketrin i Džima Doertija u tržnom centru, gde su navodno stajali u redu ispred *Razuzdanih radlera* i razgledali razne vrste gazirane vode. Badu je skočio pritisak dok je zamišljao svoju ženu kako se ljubaka na javnom mestu, izlazi iz tržnog centra, vraća se do Doertijevog italijanskog automobila, STX klase, kako ne mogu da se obuzdaju, kako se pipkaju i hvataju pozadi kao klinci. Ketrin petlja oko dugmića, Džim Doerti liže njen carski rez.

Luiza je nogom gurkala uvelu cezar salatu na podu automobila, zgužvanu svećanu košulju, poštu koja je pretila POSLEDNJOM OPOMENOM. Da li je bilo šta poslednje? Razmišljala je o tome kakve će posledice „aranžman“ njenih roditelja ostaviti na njen kasniji život. Bad je razmišljao o

tome da se ubije nasilno i javno, možda baš u tržnom centru. On nije bio naročito vredan radnik i sećao se da je negde pročitao kako je *smrt samo još jedan posao*. Nije mogao da se seti gde tačno.

„Mama mi je rekla da uzmem tvoje ključeve“, rekla je Luiza.

„Možemo li samo malo da sedimo ovde?“, upitao je Bad.

„U redu“, rekla je Luiza.

„Hoćeš li da uključim grejač sedišta?“

Na kraju slepe ulice, Doertijevo vozilo STX klase stajalo je na prilazu. Kuća je imala vetrokaz, ptičju pojilicu, pergolu obraslu lozom. Poštansko sanduče bilo je u obliku bordo petla. Na tabli u dvorištu razmetljivo je stajalo da OVDE ŽIVI ODLIKAŠ. Bad se setio češke reči koju je njegov garažni rok bend nekada razmatrao da uzme za ime, *Lítost*, koja se prevodi približno kao „beznadežno poniženje koje osećamo kada nas neko svojim uspesima podseti na sve što je u našem životu pošlo naopako“.

Bad je osetio kako naviru ubodi gorčine. Možda je sve zaista slađe kad je gorko, jer nas podseća da smo nekad imali nešto. Ako bi sklopio oči, Bad je mogao da se seti – doteranog i usavršenog naknadnom pameću – onog doba čiste dobrote. Doba reči *da*. Činilo se, bar neko vreme, da Bad i Ketrin nisu znali za *ne*. Da, delićemo četkicu za zube. Da, hajde da sami otvaramo ostrige. Da, radićemo ono u bašti, na krovu, u cevastom toboganu u parku. Da, preskočićemo rampu. Da, vozićemo do horizonta. Da, pričaćemo celu noć uz jeftino pivo i jeftiniju kafu. Da, ofarbaćemo odeću košticama breskve. Da, osnovaćemo bend, sagrađićemo kućicu na drvetu, zakoračićemo goli u sumnjivo mutnu baru. Da, ljubićemo se u raskošnom krevetu robne kuće. Da, vataćemo se u separe kod Fabija. Da, kliberićemo se u uglu kaubojskog bara, izgubljeni u sopstvenom svetu, dok naši prijatelji lete

s mehaničkog bika. I da, kada je Ketrin prvi put zatrudnela i kada je Bad postavio ono neizbežno pitanje, doduše više iz praktičnih nego romantičnih razloga, Ketrin je odgovorila potvrdno. Da, da, da, da, da, da.

Bad nije mogao da tačno odredi kada su njihova *da* postala *ne* – ili još gore, postala *valjda*, *možda* i *svejedno* – kada je strast ustupila mesto ravnodušnosti. Nisu uspevali da uspostave ravnotežu gorkog i slatkog, što je rezultiralo jednim krajnje neprivlačnim prehrambenim proizvodom. Bad je pružio ključeve automobila srednjoj ćerki. Te večeri se neće odvesti u more.

„Jesi li ti odlikaš?“, upitao je Bad.

„Nisam“, odgovorila je Luiza.

Ketrin Flin je pripalila džoint duguljastim upaljačem za kamin i utonula u kadu. Kupka je mirisala na ovsene pahuljice jer je u kadu sipala ovsene pahuljice. Abigejl Flin je došla na vrata. Ketrinina najstarija ćerka sada je smela da se šminka, pa je obilato namazala oči, usne i obraze.

„Pušiš travu?“, upitala je Abigejl.

„Kuda si krenula tako doterana?“, upitala je Ketrin.

„Pušiš travu u kući?“

„Izgleda da pušim.“

„Je l' mogu i ja da pušim travu u kući?“

„Ne.“

„Zašto?“

„Ovo je medicinski. Imala sam *rak*.“

„Skinuli su ti sumnjiv mladež.“

„Kuda si krenula?“, upitala je Ketrin.

„Da se vidim s dečkom.“

„Ko ti je dečko?“

„Baš mi se ne priča dok si gola.“

Ketrin je teatralno otresla džoint. Malo pepela posulo je vodu u kadi.

„Otkad ti imaš dečka?“

„Je l' ima nešto da se jede?“, upitala je Abigejl.

„Dođi da jedeš moju ovsenu kupku“, rekla je Ketrin.

Abigejl je prevrnula očima. „Odlazim.“

„Ko vozi?“

„Moj dečko.“

„Kako se zove?“

„Gari.“

„Ide u tvoju školu?“

„Ne.“

„Zovu ga Gari Genocid.“ Harper Flin se pojavila na vratima kupatila ližući heljдинu kašu s kašike. „Zato što je u ratu napravio neka ozbiljna sranja.“

„Umukni“, rekla je Abigejl.

„Koliko Gari ima godina?“, upitala je Ketrin.

„Ne znam. Dvadeset dve, dvadeset tri.“

„Ne dolazi u obzir.“

„Ti u ovom trenutku baš i nisi neki autoritet za veze.“

„Kad se toliko nafrakaš, muškarcima poručuješ da te zanima samo jedno“, rekla je Ketrin.

„E odlično“, rekla je Abigejl. „Onda ne moram to sama da im objašnjavam.“

Abigejl je odjurila pre nego što je Ketrin uspela da se izbavi iz kade, prekrivena penom kao pilepcima. Izašla je, obukla muški bademantil, čvrsto vezala pojas i osmotrila menažeriju proizvoda za lice koji su zaposeli pult, svaki s drugačijom, kitnjastom etiketom, ali svi sastavljeni od istih osnovnih sastojaka. Pozni kapitalizam je uspešno ubedio Ketrin da je nedovoljna, da je puka prazna ljuštura, i da zato mora postepeno da tu prazninu ispunjava proizvodima od kojih joj lice miriše na peršun ili kokos.

Harper je posmatrala sa strane, sada grickajući krajeve kose.

Baš čudno dete, pomislila je Ketrin. Malo, ali snažno. Kad je Harper imala osam godina, učitelji su zabrinuti zvali pošto je objasnila da su njene plišane mede uvele smrtnu kaznu. Mada, sva deca su pomalo čudna. Ketrin je otišla u kuhinju i napravila sebi piće. Počela je da po podne stavlja moku čašu za martini u zamrzivač, pa da u vreme za koktel bude fino zamrznuta. U votki je plutalo malo leda. Jedna od kćerki je razblaživala votku, ali koja? Abigejl? Harper? Luiza je bila tako tiha, ali takve stvari zapravo uvek rade tiha deca, zar ne?

Ketrin je prstom iscrtala srce po zidu čaše i pozvala muža telefonom.

„Znaš li da nam se ćerka zabavlja s nekim po imenu Gari Genocid?“

„Jesi li dala deci da večeraju?“

„Naravno da sam dala deci da večeraju.“

„Šta si spremila?“

„Za predjelo“, odgovorila je Ketrin, „rolnice od lososa i kruške punjene gorgonzolom. Zatim bif velington koji sam spremala čitavo popodne, s karamelizovanim bisernim lukom. Lenju pitu za desert.“

Ketrin je otvorila ostavu. Malo heljde. Bajati krekeri sa ukusom ostriga. Ronilac-igračka za kadu. Otvorila je frižider. Posuda sa pokvarenim tropskim bobicama iz *Mangorunija*. Na fioci za povrće stajala je ceduljica, sa Abigejlinim vitičastim rukopisom: *IDI U PRODAVNICU!!!*

„U frižideru nema ničega osim baterija“, rekao je Bad.

„Nema ni njih. Njih smo pojeli za doručak.“

„Luiza kaže da je gladna.“

„Zar nismo učili tu decu da nije lepo cinkariti?“

„Ne krivi gladno dete.“

„Zašto ti, Vilijame, ne daš deci nešto za večeru?“

„Zašto Džim Doerti ne da deci nešto za večeru!“

Ketrin su nedostajali oni dani kad ste mogli da tresnete slušalicu telefona. Dodir dugmeta – zapravo, dodir slike dugmeta – nije pružao jednako zadovoljstvo.

Pre svega, Ketrin ne bi njihovu – njenu i komšijinu – šetnju po tržnom centru nazvala sastankom. Nekoliko nedelja ranije svratila je sasvim bezazleno, da vrati poštu Doertijevih koja je greškom završila kod njih. Doertijevi su imali zabavno poštansko sanduče, bordo petla, verovatno zaostavštinu iz Džimovog prethodnog braka. Ketrin je razmišljala da poštu samo ostavi u petlu, ali ju je nešto nagnalo da pokuca na vrata. Do tada nije mnogo razmišljala o komšiji, osim što je gajila izvesno divljenje prema njegovoj pergoli.

„Ketrin!“, rekao je Džim. „Sto godina se nismo videli.“

„Greškom su kod nas ostavili neku vašu poštu.“

„Ah, nije trebalo da se cimaš. Verovatno su samo rekla-me. Ime mi je na previše mejling-lista. Izgleda da samo od mene, jednog jedinog, zavisi spas desetak ugroženih životinjskih vrsta.“

Ketrin je na trenutak ugledala Majlsa Doertija u kući.

„Znam jednu životinjsku vrstu koja će postati ugrožena ako se ne vrati u krevet“, doviknuo je Džim preko ramena. „Malog muči prehlada. To jest kontrolni iz matematike.“

„Ha“, rekla je Ketrin umesto da se nasmeje.

„Drago mi je da te vidim, Ketrin. Izgledaš sjajno.“

„Stvarno?“

„I mirišeš na kokos“, primetio je Džim Doerti. „Ne znam da li znaš.“

„Oh?“

„Je l' to prirodno?“

Tada se Ketrin iskreno nasmejala. Zamislila je kakve bi to ekološke ili dijetetske okolnosti dovele do toga da neko prirodno miriše na kokos.

„Jesi li čula za one odbegle zatvorenike?“, nastavio je Džim Doerti.

„Da, baš luda priča.“

„Nadam se da će ih uhvatiti pre nego što pređu granicu.“

„Ne znam. Ja skoro da navijam za njih.“

„Kako to misliš?“

„Pa, toliko su se namučili da pobegnú s onim ritejnerom. A zatvor je strašan, koliko čujem, i... svako zaslužuje da mu se pruži još jedna šansa.“ Tada ju je glas izdao a suze su potekle. Tiho je zaplakala na Džimovom pragu. Džim Doerti ju je potapšao po ramenu.

„Hej, polako. Znam ja šta tebi treba. Jedna fina kafica. Osim ako, naravno, ne plačeš zato što mrziš kafu.“

Džim ju je uveo u kuću. S obzirom da u njoj, pretpostavljala je, od Doertijevog razvoda nije bilo ženskog uticaja, bila je uredna, prijatna i topla. Primetio je da joj se tu dopalo.

„Ne mogu baš da preuzmem sve zasluge“, rekao je Džim Doerti. „Fernanda je bila malopre.“ Potrudio se da Fernandino ime izgovori po španski. Flinovima nikada nije palo na pamet da nađu spremačicu. Čistoća je bila luksuz. Kao lenja pita. Džim je pružio Ketrin maramicu.

„Zar ne bi trebalo da se spremaš za posao?“, upitala je. „Ne bih da te zadržavam.“

„E, u tome je stvar kad si sam svoj gazda“, rekao je Džim. Bio je vlasnik britanskog paba sa šekspirovskom temom, zvanog *Piti il' ne piti*. „Sam pravim svoj raspored.“

Majls Doerti je sa sofe sumnjičavo odmeravao Ketrin. Bio je buckast i išaran aknama. Otprilike Harperin vršnjak. Ketrin je shvatila kako se nada da ga Harper ne kinji u školi.

„Izvolite kafu, gospodo.“

„Hvala.“

Pošla je za njim u kuhinju, koja je bila puna hrane i sastojaka od kojih se moglo spremati još hrane. Ketrin se sabrala. Srknula je kafu iz grbave, glazirane šolje.

„Majls ju je napravio?“, upitala je.

„Ma kakvi“, podsmehnuo se Džim Doerti. „Ona je moje delo.“

„Ti – oh! Pa divna je.“

„Hajde da ti nešto pokažem.“

Džim Doerti je tada poveo Ketrin iz kuhinje, kroz vešernicu, niz uzano stepenište, u podrum. Ketrin se na trenutak zapitala, kao i sve žene kad prvi put ostanu same s nekim muškarcem, hoće li je on ubiti. Misao je minula. Džim Doerti je povukao uzicu plafonske svetiljke i otkrio mali radni kutak: umazan lončarski točak, boje, alatke za rezbarenje, malu peć. Još grbavih šolja, kao i nekoliko grbavih činija i grbavih vaza sušilo se na susednom zidu.

„To je moja strast, šta da ti kažem.“

„Ovo izgleda kao baš ozbiljan atelje.“

„Ljudi poput njih ne razumeju ljude poput nas.“ Džim Doerti je pokazao ka plafonu, ka predgrađima koja se šire iznad njih. „I ti si umetnička duša. To sam odmah primetio.“

Grbava šolja je postala klizava od Ketrininih dlanova. Nju niko nije doživljavao kao umetničku dušu još od fakulteta, kada je studirala fotografiju, snimala obalski otpad i izgorele, napuštene fabrike pune razbijenih flaša i rashodovane opreme. Lučka skladišta, namenjena da podrže ekonomski procvat do koga nikada nije došlo. Gde li su sada te fotografije? U prepunim fiokama, napuštenim isto koliko i njihovi subjekti. Jedan njen profesor je rekao da su proročanske, da je njen objektiv portal u budućnost. To što

su spavali sigurno nije uticalo na njegovu procenu njenog rada. Druga vremena.

„Već dugo se ne bavim umetnošću“, priznala je Ketrin.

„To što se vatra stižala ne znači da žar nije vreo. Treba mu samo malo...“ Džim Doerti je dunuo niz Ketrinin vrat i prijatan drhtaj joj je prošao niz kičmu.

Kasnije te večeri, pošto se vratila u skromni dom Flinovich, Ketrin je na televizoru pustila *Prave domaćice Bagdada*. Fatmi i Sadija su se ponovo svađale. Ketrinine su misli, međutim, odlutale. Zamišljala je Džima Doertija na terenu za skvoš u šorcu i dokolenicama, Džima Doertija kako vrti šejker za koktele, Džima Doertija kako stavlja debele grudve gline na svoj točak. Obuzela ju je potreba. Žar je zapucketao i oživeo. Navukla je zavese, legla na pod dnevne sobe, podmetnula jastuk pod kukove i zavukla ruku pod lastiš kućnih pantalona.

Ketrin je osetila onu mladalačku utehu, kada te neko razume. Džim Doerti ju je *kapirao*. On ju je *video*. Njih dvoje umetnika počeli su češće da se viđaju – jednog dana odlazak u tržni centar, drugog šetnja po trgu. Džim Doerti joj je skretao pažnju na vatreni čičak čije su se latice otvarale po čitavom gradu. I Ketrin je počela da se otvara. Po čitavom gradu. Svaki kičasti lokal svedočio je njenim suzama, svaka klupa u parku bila je njena ispovedaonica. U knjižari *Topla ljudska priča* ispričala je Džimu Doertiju o odnosu s majkom, mudrom i beskompromisnom ženom koja je Ketrin ostavila s toliko neodgovorenih pitanja, da je Ketrin ostala siroče u četrdesetim. U antikvarnici *Kod Antikvitetke* otvorila se o iskušenjima roditeljstva; u jednom trenutku imala je troje dece mlađe od pet godina, osećala je akutnu traumu

zbog njihove izbirljivosti u jelu i napada besa – toliko mnogo kose i drame oko kose, vaški i šiški ošišanih u šiljaste stalaktite i čitavih paketa žvaka slepljenih na potiljku – i o tome kako je Ketrin zapustila sopstvenu kosu, kojom se nekada toliko ponosila, kako je dozvolila da postane suva i seda. U Centru za pomorsku baštinu – jedinoj institucionalnoj umetničkoj ustanovi u gradu – izrazila je nezadovoljstvo brakom i pričala kako je Bad bio potpuno drugačiji u onim ranim danima pre dece, kako ga je pripitomljavanje ukrotilo, uljuljkalo u samodovoljnost. Ne bi joj smetale te muke, boljke odrastanja, samo kad bi kroz njih mogli da prolaze zajedno. Ali ljubav koju su nekada delili delovala je daleko i nedostupno. Bad je internalizovao njenu ogorčenost i povukao se dublje u sebe, dublje u minivan da duva i sam sluša muziku. Često su se mimoilazili u kuhinji poput stranaca u tržnom centru.

„Veliki je to zahtev za jednog čoveka“, rekao joj je Džim Doerti. „Da bude stabilan muž i da samo on zarađuje pa još da bude i Kazanova.“

„Ali to je brak.“

„Oprosti na otvorenosti, ali da li si ikada razmišljala o autsorsingu?“

„Autsorsingu?“

„Samo kažem. Pomoć prijatelja i tako to.“

Džim Doerti nije otvoreno muvao Ketrin, što ju je samo dodatno uzbuđivalo. Dodir kolenima ili skidanje trepavice ili prijateljsko tapšanje po ruci – od svakog uobičajenog ljudskog kontakta Ketrin bi pocrvenela kao šiparica zatreskana u dečka iz susedstva.

„Ti ne živiš“, objasnio je Džim Doerti. „Samo preživljavaš.“

„Ne živim“, ponovila je.

„Hajde, vodim te na radler.“

Zatreskanost je bila pokretačka snaga. Ketrin je čak iz plakara za sve iskopala svoj foto-aparat od 35 mm, gde je živeo u zaboravu zajedno s Badovom gitarom, drvenim konjićem, pekačem za vafle, kompletom palica za golf. Neko vreme je provela fotografišući grad. Tržni centar, frizerski salon, radnju s rukotvorinama, prodavnicu ribolovačke opreme i ljude koji su pušili ispred nje, ljude na pijaci i pse koje su ljudi sa pijace vezali ispred nje. Džim Doerti ju je hvalio kako ume da primeti malodušnost predgrađa. Kad su joj dosadili ti subjekti, kao i mnogim velikim umetnicama fotografije pre nje, Ketrin je okrenula objektiv ka sebi. Dok je Bad njeno novo zanimanje za autoportrete smatrao taštima i banalnim, Džim Doerti ju je ohrabrivao. Govorio je da su fotografije sirov i iskren prikaz jedne žene, bez ulepšavanja i bez straha pred tragovima vremena, neizbežnim brazdama i borama koje većina žena pokušava da prikrije. Ketrin je hvalospeve prihvatila, ali se zapravo veoma bojala tragova vremena – hranila se kao pećinska žena, mazala lice sapunima i serumima čiji je cilj bio da koža ostane večno mlada – a ipak nije imala pojma kako bi digitalno prikrila ili manipulisala neizbežnim borama. Erbraš joj je zvučao kao tretman za kosu. Fotošop kao radnja gde se kupuje film. Ipak je nastavila s radom i, uz blagoslov Džima Doertija, postajala sve sirovija, sve iskrenija, odbacivala je sve više odeće dok praktično nije počela da komšiji šalje ukusne aktove. Umetnica Ketrin snimala je model Ketrin po čitavoj svojoj porodičnoj kući, koristeći razne kućne predmete kao rekvizite. (Portret žene na trpezarijskom stolu kako drži tiganj br. 3 bio je Džimu omiljeni.) Džim Doerti bi njen rad hvalio tačno tako – „Obožavam senku koja pada preko tvoje leve dojke“ – da nagovesti kako ga zanima više od samog rada i da mu je privlačna i ona, model Ketrin.

Ketrin jeste razmišljala o ideji vanbračne veze i pre nego što se odlučila za „aranžman“. Sinula joj je dok je gledala *Stvarne domaćice Bagdada*. Tačno, Fatmi, Sadija, Džana i Solaf svađale su se i podmetale jedna drugoj, ali, još značajnije, imale su snažne i zdrave – bar onoliko zdrave koliko to rijaliti program može da prikaže – brakove s muškarcima koje su im drugi bili izabrali u ranom pubertetu. Njihovi brakovi nisu bili zasnovani na ljubavi ili strasti, već na porodičnim vrednostima, pedigreu i statističkoj analizi. Tako se grade čvrsti temelji. Njihovo autorsovanje zadovoljstva svodilo se na lokanje i otrovne tračeve – vanbračne veze kažnjive su po zakonu – ali Ketrin je imala onu istinsku, starinsku američku slobodu da menja tkanje svog braka kako joj je volja. Neverstvo je i dalje bilo pogrešno, smrtni greh, i mada Ketrin više nije sledila katoličku veru, svaki pojam kome prethodi pridev „smrtni“ verovatno treba izbegavati. „Aranžman“ je bolji za sve. Moralna rupa u zakonu. Kreativni izlaz iz bespuća monogamije. Badu se možda čak i dopadne.

„Kakva sad *poli*?“, bio je rekao Bad. Zvučalo mu je kao kožna bolest.

„Mislim da će nam to povećati šanse za opstanak“, objasnila je Ketrin.

„Hrana, voda i krov nad glavom povećavaju šanse za opstanak“, rekao je Bad. „Ne jebanje s komšijom.“

„Želim da probam.“

„Da se jebeš s komšijom?“

„Aranžman.“

„Je l' se zbog toga ponašaš toliko nenormalno?“

„Ne ponašam se nenormalno.“

„Kaciš svoje gole fotografije po čitavoj kući. Deca neće moći da dovode drugare. I pričaš kao diplomata.“

Gde je naučila da tako govori? Oboje su bili iz istog grada. „I ti bi mogao da imaš koristi od aranžmana“, rekla je Ketrin.

„Ne razumem taj pojam“, rekao je Bad.

„A *razvod*?“, upitala je Ketrin. „Taj pojam možda razumeš?“

Ketrin je pila dok joj dejstvo alkohola nije omogućilo da zaspi. Sama u njihovom krevetu, mislila je na Bada. Svaki par živi na narativu, na ličnom mitu, a Badov i Ketrinin mit bio je o mladalačkoj ljubavi i buntu. Nije mogla da odredi tačan trenutak kada je mit nestao, ali kada se to desilo, kao da je iz mračnog bioskopa izašla na zaslepljujuće dnevno svetlo. Iako je to sigurno trajalo duže, činilo joj se da su mladi bili samo jedno leto, odmah pošto je Ketrin diplomirala. Bilo je to u doba kad su crkvena zvona u gradu još zvonila, i u nje-njoj glavi stvarala zvučnu kulisu za njihovo zbližavanje. Iako su oboje odrasli u tom gradiću, nikada nisu razmenili ni reč dok jedne noći Ketrin nije videla Badov bend kako svira u lokalnoj rupi, baru koji je odavno pretvoren u kafić ili hotel za kućne ljubimce – možda i hibrid to dvoje – ali je tada bio bar s plastičnim čašama i zidovima oblepljenim stikerima i lepljivim podom i malom binom za lokalne muzičare. Ketrin je jedva bila dovoljno stara da uđe u taj bar sa oblepljenim zidovima i lepljivim podovima kada je videla Bada na bini pred dvanaestočlanom publikom. Sazreo je posle srednje škole, kosa mu je bila dugačka i razbarušena. Gore, s gitarom, bio je monumentaln, na korak ili dva iza pevača, koji je u neispravan mikrofona urlao o Beloj kući i nje-njoj političkoj nedelotvornosti. Mada Bad nije delovao kao da mari za pažnju publike, privlačio ju je, a posebno je privlačio njenu pažnju. Bilo je vruće i Ketrin je kosa prijanjala za lice, poput

kacige, a led joj se topio u piću. Posle svirke mu je prišla i rekla da su bili dobri, na onaj opušten način da zvuči kao da i nisu bili posebno dobri, a on joj je zahvalio i onda je pitao je li za piće i rekao joj da mu je barmen ortak, što je značilo da će piće biti besplatno, a besplatno piće je bilo jako, pa je usledilo drugo a onda i treće i na kraju je Bad pitao Ketrin da li bi želela da prošetaju u ponoć oko marine i ona se na tren zapitala hoće li je on ubiti, ali je bila previše srećna da bi brinula o tome. Popeli su se na išaranu obalsku konstrukciju, on ju je uzeo za ruke i digao je na betonsku ivicu, izbacili su noge iznad crnih talasa i pričali dok im obrazi nisu utruli od smeha. Dvoje lokalnih klinaca pred kojima su beskrajne mogućnosti. Govorili su za ljude da su „prodane duše“ i „ovce“ i zaklinjali se da će oni biti drugačiji, iako je ono što su radili – ono što su počinjali da rade – bilo krajnje uobičajeno: zaljublivanje. To su radili njihovi roditelji i njihove babe i dede, njihovi učitelji i komšije, siromasi i predsednici, boemi i bogomoljci, čak su i žitelji Biblije to radili, ali Badova i Ketrinina ljubav bila je drugačija jer je bila njihova i zbog toga je bila transgresivna, buntovna i neizreciva.

Bad je išao u poslovnu školu u domu kulture i povremeno radio u fabrici tunjevine, onoj u kojoj se osakatio onaj lokalni momak. „Kažu da mu je ruka samo otfikarena i samlevena sa tunjevinom“, rekao je Bad Ketrin. Dok je Bad radio, Ketrin se sunčala pored gradskog bazena, posmatrala ljude, s foto-aparatom oko vrata, a posle njegove smene ležali bi pozadi u kamionu njegovog oca, dodajući jedno drugom flašu onoga što su uspeli da maznu iz bara njegovog ortaka, i zurili u nebo. Bad je pitao Ketrin da pogađa: zvezda ili satelit. Ketrin je govorila da ih je zbog svetlosnog zagađenja nemoguće razlikovati, a Bad joj je govorio da je malo šta nemoguće. Terala ga je da opere fabričku masnoću s ruku

pre nego što ih stavi u nju. Vraćala bi se kući roditeljima na vreme, s ukusom znoja i jeftinog alkohola. Ketrin je pre Bada spavala s jednim muškarcem, knjiškim kolegom s faksa koji ju je toliko puta pitao *a je li ovo u redu?* da se na kraju njen odgovor promenio. Bad je u seksu bio i nežan i uzbudljiv. Radili su to, nehajno, u gotovo svakom kutku grada. Ketrin je na jesen zatrudnela. Iako Ketrinino vaspitanje nije bilo toliko religiozno kao Badovo – njegova majka, fanatik – ipak nije mogla da zamisli da ne rodi bebu. Zato je Bad našao redovan posao u računovodstvu luke da bi ih izdržavao. Venčali su se građanski da bi Ketrin mogla da pređe na Badovo zdravstveno osiguranje i priredili su žurku na gradskom trgu za koju je Bad uzimao časove plesa. Iako je venčanje bilo pitanje birokratije, Ketrin je osećala da će brak trajati večno. Ketrinini roditelji odavno su se emocionalno razišli. Njen otac je spavao u sobi sa sobnim biciklom i posipom za mačke. Majka joj je govorila da samo dete možeš zaista da voliš zauvek. To je prirodna ljubav, kao voleti sebe, jer je dete bilo u tebi. Da je pojela malo tunjevine koja je sadržala ruku onog lokalnog momka, pomislila je Ketrin, možda bi i njega volela zauvek.

Ketrin se bojala da će podizanje deteta biti nemoguće, a Bad joj je govorio da je malo šta nemoguće, ali da to nije nemoguće. Preselili su se u veliki grad, kao što su to činili oni koji su „uspeli“. U ranim danima roditeljstva s Abigejl, nisu bili „roditelji“. Samo su prolazili kroz tu fazu na jednom mnogo dužem putovanju. A onda jednog dana više nije bilo tako. Bad je putovao na posao, ali je onda morao da se vrati, iz finansijske nužde jer je Ketrin ponovo zatrudnela. Udobnost je nadjačala nove mogućnosti. Praktičnost je zamenila principe. Prodavanje duše je bolje za bebe. Bebe su volele ovce. Ketrinini roditelji pomogli su im da kupe kuću, kuću

koja je mogla da proguta njihovu garsonjeru u centru. I onda se kuća polako punila stvarima poput kupona i posteljine za goste, umesto fotografija okačenih da se suše i nedovršenih džointa. Bad se prilagodio. On i mala Abigejl zaspali bi na kauču, istovetno otvorenih usta. Možda je Bad i dalje bio rok zvezda i samo je prešao u drugi bend: u njihovu porodicu. Prigrlio je novi bend kao odan i vredan član. Ketrin je ipak ponekad čeznula da nastavi njihovo putovanje, i povremeno je maštala da nastavi sama. Onda bi usledila griža savesti – loša majka, loša žena – pa ogorčenost, a zatim cigareta u dvorištu. Sada su imali i dvorište. Njihov stan u centru nije imao čak ni prozor, već samo krovni otvor koji je u jedinu prostoriju propuštao jedan zrak sunca. Sobu u kojoj je iz hrapavih podnih dasaka virilo trnje i po kojoj bi povremeno prošetao miš. Rasklimatani nameštaj koji su napravili prijatelji umetnici, ringla i polovna kolevka. Ketrin je to mesto ostalo u lepoj uspomeni – prašina i instant rezanci, seks na golom dušek u – sve dok prošlost nije postala toliko živopisna da je sadašnjost počela da deluje nestvarno. Odakle to? Njihov gotov nameštaj. Pozivi na okupljanja za godišnjicu mature. Ketrin nije pamtila kada su poslednji put prošetali marinom. Kada je poslednji put snimila fotografiju na kojoj nije dete u hranilici, lica umazanog hladnim pahuljicama. Kada se njen foto-aparat preselio u plakar za sve? Znala je da i Bad s vremena na vreme oseća isto, ali on je to osećao nasamo. Povlačio se jednako brzo kao što mu se kosa proredila, noću se iskradao do auta da sluša muziku iz prošlosti. Tavorili su sami, u tandemu. Ketrin je sve dublje tonula u uspomene. Jesu li ikada bili srodne duše, pitala se Ketrin, ili je to samo bilo leto, jesu li samo bili klinci koji sede na morskom zidu? Zbog stalnih roditeljskih svađa dok je odrastala, Ketrin se zaklela da se nikada neće opterećivati sitnicama,